

[Ib Thyregod.]

situation ganske rigtigt har en høj diskonto og som følge deraf en tendens i retning af et betydeligt kurstab. Men vi venter vel alle, at den finanspolitiske stramning, som finder sted i forbindelse med kildeskattens ikrafttræden, vil medføre en nedsættelse af diskontoen og som følge deraf også medføre gunstige virkninger for boligbyggeriet, også med henblik på kursudviklingen for obligationer. Jeg har imidlertid ikke indtrykket af, at hr. Kaj Andresens parti i særlig grad har været tilfreds med denne finanspolitik, som var nødvendig også med henblik på dette spørgsmål og for at komme frem til en rimelig udvikling på obligationsmarkedet.

Jeg skal til slut gøre et par enkelte bemærkninger vedrørende et spørgsmål, som måske kan have betydning for de sociale boligselskaber i relation til det spørgsmål, vi her behandler. Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at kvotaen ikke udnytttes fra de sociale boligselskabers side i 1969, og en forhøjelse af kvotaen vil naturligvis ikke ændre på dette. Det, jeg tænker på, er, om man ikke kunne gennemføre en rationalisering, således at en byggesag kunne komme hurtigere igennem de forskellige institutioner. Vi har i øjeblikket en dobbelt administration derigennem, at en boligsag fra boligselskabernes side både skal behandles i den pågældende kommune og i boligministeriet, og det er nogenlunde de samme ting, som begge embedsmænd ser på og kontrollerer, og kommunerne har i virkeligheden bortset fra Københavns kommune kun en begrænset kapacitet til at foretage en sådan gennemgang af regnskabet.

Jeg finder, det må være rimeligt nu at se på, om det var en mulighed at rationalisere, således at der ikke længere blev tale om dobbelt administration på dette område, og derigennem nå til en hurtigere udvikling, en hurtigere gennemførelse af de byggesager, der er tale om.

Nordqvist: De to små lovforslag, vi har haft til debat her i dag, har næsten affødt en egentlig boligpolitisk debat. Vi må også erkende, at det i dag er anden gang i denne samling, at socialdemokratiet fremsætter et forslag, hvis hensigt er at ændre boligforliget, og jeg går ud fra, at socialdemokratiet er af den opfattelse, at ændringer forud-

sætter enighed mellem boligforligets parter, eller at disse hver især fremover står frit.

For 14 dage siden behandlede vi et forslag fra socialdemokratiet om begrænsning i adgangen til at etablere ejerlejligheder, trods det at det ikke er mere end 4-5 måneder siden, at vi vedtog den sidste ændring i ejerlejlighedsloven. I den forbindelse kan det måske undre også uden for denne sal, at socialdemokratiet, der jo med megen energi og charme arbejder for, at medarbejdere skal have andel i de kapitalgevinster, der opstår i erhvervslivet, jeg vil ikke sige med næb og kløer modsætter sig, men i hvert fald er vrangvillige over for, at boligtagerne skal have andel i de kapitalgevinster, der opstår inden for hele sektoren fast ejendom, for det er jo anselige beløb, boligtagerne derved går glip af.

Men nu er det altså rentesikringsordningen, vi har til debat, idet socialdemokratiet foreslår en forhøjelse af den rentesikrede kvota til 18.000 lejligheder pr. år. Jeg kan ikke se, at forslagsstillerne i fremsættelsen eller i bemærkningerne har givet nogen saglig begrundelse for dette forslag, og jeg synes heller ikke, hr. Kaj Andresen i dag har argumenteret særlig kraftigt for dette forslag. Motiveringen er tyndbenet, og den højtærede minister har da også med sine bemærkninger før klart tilbagevist, at der skulle være nogen egentlig påviselig grund til at ændre loven i øjeblikket. Jeg kan i denne forbindelse også tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Poul Schlüter og hr. Ib Thyregod har fremsat i forbindelse med tilbagevisningen af forslaget.

Det anføres i forslaget, at det årlige byggeri skal op på 50.000-60.000 boliger pr. år, men man kunne måske med rette efterlyse, hvordan forslagsstillerne egentlig kommer frem til dette tal. For det ligger jo væsentligt over det tal, de økonomiske vismænd er kommet frem til, og hvis oplysninger jeg i øvrigt ikke finder grund til at betvivle. Jeg lagde godt mærke til, at hr. Kaj Andresen før sagde, at de økonomiske vismænd jo bare skulle udtale sig om økonomi, men det kan da ikke være rigtigt; vi har da ikke vismændene til blot at udtale sig om økonomien. Hvis de skal udtale sig om, hvilket boligbehov der er ud i fremtiden, er det naturligvis en boligpolitisk betragtning, vismændene skal anlægge på